

РЕШЕНИЕ

№ 267

София, 09 юни 2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесет и осми април, две хиляди двадесет и шеста година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: БОНКА ЯНКОВА
ЧЛЕНОВЕ: НИКОЛАЙ ДЖУРКОВСКИ
ВЛАДИМИР АСТАРДЖИЕВ

при секретаря Невена Пелова и с участието на прокурора от ВКП Калин Софийски изслуша докладваното от съдия Янкова н.д. № 210/2026 г.

Производството по делото е образувано на основание чл. 346, т. 1 от НПК по протест на прокурор при Апелативна прокуратура София, против решение № 2/6.01.2026 г. на Апелативен съд – София постановено по в.н.о.х.д. № 902/2025 г.

В съдебното заседание, участващият прокурор от ВКП не поддържа протеста. Намира, че въззивната инстанция е изпълнила процесуалните си задължения и при формиране на крайните правни изводи е спазила предписания в закона ред. Счита, че протестът отразява собствения доказателствен анализ на изготвилния го прокурор. Посочва, че правомощията на ВКС при третото разглеждане на делото, предвидени в чл. 354, ал. 5 от НПК не изключват касационния характер на производството и съответно не освобождават изготвилния протеста прокурор от задължението да обоснове допуснатите от въззивната инстанция нарушения, което в случая не е изпълнено, вместо което е заместено с пледоария за доказаност на обвинението, насочваща към непредвидено основание за касационен контрол каквото е необосноваността на акта. Изразява становище за законосъобразно изпълнена процесуална дейност от страна на контролираната инстанция като намира, че прегледът на съдебната дейност не сочи да са изопачени фактите, нито да е допуснато превратно оценяване на източниците, включително и на тези с водещо доказателствено значение - показанията на трите свидетелки А., А. и М.. В обобщение заключава, че атакуваното въззивно решение е законосъобразно и като такова счита, че не се нуждае от отмяна.

Подсъдимите В. П., Ц. Т., С. М., Г. Л. и Г. А., редовно призовани се явяват. Явяват се и упълномощените им защитници, адв. В. П. за подс.П., адвокат И. А. - за подсъдимите Т. и М., адв. Л. К. - за подс.Л. и адв.К. М. - за подс.А.. Протестът се оспорва изцяло от подсъдимите и упълномощените им защитници. Адв. П. акцентира върху законосъобразно оценената от въззивната инстанция доказателствена съвкупност и моли за касационно решение, което да потвърди въззивното такова като правилно и законосъобразно. В лична защита подс.П. изразява съгласие с позицията на защитника си и сочи, че не е извършвал престъпления. Адв. А. насочва вниманието на съда към три пункта от доказателствената съвкупност - негодните ВДС, несъответствието в номерата на иззетите при извършеното претърсване и изземване спрямо подс.Т. банкноти с тези на предявените му в съдебно заседание и принадлежащите на съпругата му

телефонни номера, за които, според обвинението е осъществявал комуникация, в обобщение на което защитата предлага да се приеме, че липсва каквото и да е доказателство в подкрепа на обвинителната теза и моли решението да бъде потвърдено. В същия смисъл е изразената от подсъдимите Т. и М. позиция, които подкрепят изцяло становището на упълномощения си защитник. Адвокат К. намира въззивния акт за правилен и законосъобразен като посочва, че в същия е направен изключително подробен анализ на годните доказателствени средства, от който са изведени правилни и съответни на закона изводи, поради което моли въззивното решение да бъде потвърдено. Подсъдимата Л. се присъединява изцяло към изразеното от защитника ѝ становище и моли да бъде оправдана, тъй като не е извършила престъпление. Адвокат М. отправя молба за потвърждаване на въззивното решение, като намира, че не са налице касационни основания, понеже въззивната инстанция не е допуснала процесуални нарушения, а при направения собствен анализ е достигнала до извод, че не е извършено от подсъдимите престъпление по чл. 321 от НК, нито вторичните такива. Подс. А. изразява пълно съгласие със становището на упълномощения си защитник и заявява, че е невинен.

В упражнено право на последна дума подсъдимият П. заявява, че единственото му желание е животът му нататък да стане нормален, подс. Т. сочи, че не е участвал в никаква престъпна група и моли оправдателната присъда да бъде потвърдена, за което, в право на последна дума молят и подсъдимите М., Л. и А..

Върховният касационен съд, трето наказателно отделение, за да се произнесе, взе предвид следното:

Протестът е допустим, тъй като е подаден от процесуално легитимирана страна, в законоустановения срок, по отношение на съдебен акт от категорията на посочените в чл. 346, т. 1 от НПК и отговаря, макар и в минимален обем на стандарта по чл. 351, ал. 1 от НПК, тоест е годен да предизвика касационна проверка.

Разгледан по същество е неоснователен.

Следва да се посочи предварително, че изразената от участващия прокурор от ВКП позиция за неподдржане на подадения протест, не освобождава касационната инстанция от задължението да го разгледа. ВКС не би бил ангажиран от посоченото задължение само в случай на оттегляне на протеста, каквато хипотеза не е налична по делото.

Ето защо, настоящият касационен състав дължи произнасяне по протеста, инициирал настоящото производство, но със следните предварителни уточнения относно пределите на поисканата касационна намеса:

1. В протеста се твърди, че с атакуваното въззивно решение подсъдимите неправилно са били оправдани за извършената от тях престъпна дейност. Възпроизведената в подкрепа на оплакването аргументация условно би могла да бъде обособена в две части, но не по критерия относимост към конкретен касационен повод, какъвто цифрово изобщо не е посочен, а с оглед избрания подход при изготвянето му - предложената от изготвилния го прокурор фактология, която ВКС да възприеме (стр.12 - стр.15) и доказателствената ѝ обосновка (стр. 15 - стр. 28), сведена до буквален препис на мотивите към постановената от втория въззивен състав присъда по в.н.о.х.д. № 443/2018 г. Иначе казано, съдържанието на протеста се изчерпва с предложените от прокурора фактически положения и искане за кредитиране на конкретни доказателствени източници, при доказателствения анализ на които ВКС да приеме за доказано, че от обективна и субективна страна подсъдимите са осъществили състава на престъплението по чл. 321, ал. 3 пр. 2, т. 1 във вр. с ал. 1 от НК - за подс. П. и по 321, ал. 3, пр. 2, т. 2 вр. с ал. 2 от НК за подсъдимите Л., Т., М. и А..

Вярно е, че като трето касационно разглеждане на делото настоящото производство е подчинено на правилата, предвидени в чл. 354, ал. 5 от НПК, съгласно които „При жалба или протест срещу присъдата или решението на въззивната инстанция ВКС решава делото, без да го връща за ново разглеждане, като има и правомощията на въззивна инстанция“. Но, предвидената в нормата възможност не приравнява касационната и въззивна инстанция и не превръща ВКС във въззивен съд, съответно изобщо не е от естество да освободи прокурора от задължението му да съобрази касационния протест с изискванията на чл. 351, ал. 1 от НПК.

Както се отбеляза, протестът не съдържа в цифров израз нито едно касационно основание от регламентираните в чл. 348 от НПК. Доколкото все пак в уводната част на протеста е формулирано общо оплакване от въззивното решение като "постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон, в нарушение на принципите по чл. 13 и чл. 14 от НПК..“, то и ВКС намира, че така изразеното недоволство позволява да бъде разчетено като въвеждащо първите две основания за касационен контрол - нарушение на материалния закон по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК и допуснато съществено процесуално нарушение по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК, което от своя страна позволява да бъдат очертани и пределите на поисканата проверка, обхващащи посочените две касационни основания. Съдебната практика допуска този подход при извеждане волята на атакуващата /атакуващите страни, като в Р № 204/13.11.2019 г. по н.д. № 895/2019 г., на ВКС I н.о., е прието, че касационните основания „...могат да бъдат изрично посочени в жалбата и/или протеста, но могат и да следват от изложените от подателя им съображения.“

2. От значение за допустимия обхват на касационното произнасяне е и процесуалното развитие на настоящото производство, както и спецификата на процесуалните документи, инициирали извършените инстанционни проверки, което налага да бъдат накратко проследени:

Първоинстанционното производство по н.о.х.д. № 226/2016 г., по описа на СпНС (закрит) е приключило на 09.05.2017 г. с присъда, с която съдът признал подсъдимите В.П., Ц.Т., С.М., Г.Л. и Г.А. за невиновни и ги оправдал изцяло по повдигнатите им обвинения, както следва:

- подс.П., за невиновен в това: 1/ в периода 01.01.2012 г до 31.01.2013 г. в [населено място] да е извършил престъпление по чл. 321, ал. 3 предл. 2, т. 1 вр. с ал.1 от НК, а именно да е ръководил ОПГ с участници подсъдимите Т., Л. и М., а от 1.09.2012 г. и подс.А., с цел да вършат съгласувано в страната престъпления по чл. 155 и чл. 159а - чл. 159г от НК, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години, като групата е създадена с користна цел - постигане на печалба чрез предлаганите от жертвите на трафик сексуални услуги; 2/ в същият период и на същото място да е извършил три самостоятелни престъпления по чл.159г, пр. 3 вр. с чл.159а, ал.1, пр. 4 във вр. с чл. 20, ал. 2, от НК, а именно, че в съучастие, като съизвършител с другите подсъдими, в изпълнение на решение на ОПГ, състояща се от подсъдимите Т., Л. и М., а от 01.09.2012 г. и подс. А. приел с цел използване за развратни действия (проституция и други форми на сексуална експлоатация) отделни лица - Д.А., А.А. и Р.М., независимо от съгласието им; 3/в същият период и на същото място да е извършил три самостоятелни престъпления по чл. 159г, пр. 3 във връзка с чл.159в, пр. 1 от НК вр. с чл. 20, ал. 2 от НК, а именно, че в съучастие, като съизвършител с останалите подсъдими, в изпълнение на решение на ОПГ, състояща се от подсъдимите Т., Л. и М., а от 01.09.2012 г. и подс. А. използвал посочените три лица – Д.А., А.А. и Р.М., пострадали от трафик на хора, за развратни действия (проституция и други форми на сексуална

експлоатация), независимо от съгласието им; 4/ в същият период и на същото място, да е извършил престъпление по чл.155, ал. 5, т. 1, пр. 2 и т.3 вр. с ал. 3 вр. ал. 2, пр. 1 и пр. 2 от НК, а именно в изпълнение на решение на ОПГ, състояща се от подсъдимите Т., Л. и М., а от 01.09.2012 г. и подс.А., е предоставял систематически помещение, находящо се в бар /име/ - [населено място], на различни лица за полови сношения и за блудствени действия, като деянието е извършено с користна цел - получаване на парична облага и по отношение на три лица - Д.А., А.А. и Р.М..

- подс.Т., за невиновен в това: 1/ в периода 01.01.2012 г до 31.01.2013 г. в [населено място] е извършил престъпление по чл. 321, ал. 3 предл. 2, т. 2 вр. с ал. 2 от НК, а именно да е участвал в ОПГ с ръководител подс.П. и участници подсъдимите Л. и М., а от 1.09.2012 г. и подс. А., с цел да вършат съгласувано в страната престъпления по чл. 155 и чл. 159а – чл.159г от НК, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години, като групата е създадена с користна цел - постигане на печалба чрез предлаганите от жертвите на трафик сексуални услуги; 2/ в същият период и на същото място, да е извършил престъпление по чл. 159г, пр. 3 вр. с чл.159а, ал. 2, т. 6, пр.1 вр. с ал. 1, пр. 1 и пр. 4 във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК, а именно, че в съучастие, като съизвършител с другите подсъдими, в изпълнение на решение на ОПГ, състояща се от подсъдимите П. като ръководител и Л. и М., като участници, а от 01.09.2012 г. и подс.А. приел с цел използване за развратни действия (проституция и други форми на сексуална експлоатация) отделно лице - Д.А., независимо от съгласието й; 3/в същият период и на същото място да е извършил две самостоятелни престъпления по чл. 159г, пр. 1 и пр. 3 във връзка с чл.159в, пр.1 вр. с чл. 20, ал. 2 от НК от НК, а именно, че в съучастие, като съизвършител с останалите подсъдими, в изпълнение на решение на ОПГ, с ръководител подс. П. и участници подсъдимите Л. и М., а от 01.09.2012 г. и подс. А., използвал две лица - А.А. и Р.М., пострадали от трафик на хора, за развратни действия (проституция и други форми на сексуална експлоатация), независимо от съгласието им; 4/ в същият период и на същото място, да е извършил престъпление по чл. 155, ал. 5, т. 1, пр. 2 и т. 3 вр. с ал. 3 вр. ал. 2, пр. 1 и пр. 2 от НК, а именно в изпълнение на решение на ОПГ, с ръководител подс. П. и участници подсъдимите Л. и М., а от 01.09.2012 г. и подс.А., е предоставял систематически помещение, находящо се в бар /име/ - [населено място], на различни лица за полови сношения и за блудствени действия, като деянието е извършено с користна цел - получаване на парична облага и по отношение на две лица - Д.А. и А.А..

- подс.М., за невиновен в това: 1/ в периода 01.01.2012 г до 31.01.2013 г. в [населено място] да е извършил престъпление по чл. 321, ал. 3 пр. 2, т. 2 вр. с ал. 2 от НК, а именно да е участвал в ОПГ с ръководител подс.П. и участници подсъдимите Т. и Л., а от 1.09.2012г и подс. А., с цел да вършат съгласувано в страната престъпления по чл. 155 и чл. 159а – чл.159 г от НК, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години, като групата е създадена с користна цел - постигане на печалба чрез предлаганите от жертвите на трафик сексуални услуги; 2/ в същият период и на същото място да е извършил три престъпления по чл.159г, пр. 3 вр. с чл. 159а, ал. 1, пр. 4 във вр. с чл.20, ал.2 от НК, а именно, че в съучастие, като съизвършител с другите подсъдими, в изпълнение на решение на ОПГ, състояща се от подсъдимите П. като ръководител и Т. и Л., като участници, а от 01.09.2012 г. и подс. А., приел с цел използване за развратни действия (проституция и други форми на сексуална експлоатация) три отделни лица - Д. А., Р. М. и А. А., независимо от съгласието им; 3/ в същият период и на същото място да е извършил престъпление по чл. 155, ал. 5, т. 1, пр. 2 и т. 3 вр. с ал. 3 вр. ал. 2, пр. 1 и пр. 2 от НК, а именно - в изпълнение на решение на

ОПГ, с ръководител подс. П. и участници подсъдимите Т. и Л., а от 01.09.2012 г. и подс. А., е предоставял систематически помещение, находящо се в бар/име/ – [населено място], на различни лица за полови сношения и за блудствени действия, като деянието е извършено с користна цел - получаване на парична облага и по отношение на три лица - Д.А., Р.М. и А.А..

- подс.Л., за невиновна в това: 1/ в периода 01.01.2012 г до 31.01.2013 г. в [населено място] е извършила престъпление по чл.321, ал.3 пр. 2, т.2, вр. с ал.2 от НК, а именно да е участвала в ОПГ с ръководител подс. П. и участници подсъдимите Т. и М., а от 1.09.2012 г. и подс. А., с цел да вършат съгласувано в страната престъпления по чл. 155 и чл. 159а – чл.159г от НК, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години, като групата е създадена с користна цел - постигане на печалба чрез предлаганите от жертвите на трафик сексуални услуги; 2/в същият период и на същото място, да е извършила три престъпления по чл.159г, пр.3 вр. с чл.159а, ал.1, пр. 4 във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК, а именно, че в съучастие, като съизвършител с другите подсъдими, в изпълнение на решение на ОПГ, състояща се от подсъдимите П. като ръководител и Т. и М., като участници, а от 01.09.2012 г. и подс.А. приела с цел използване за развратни действия (проституция и други форми на сексуална експлоатация) три отделни лица - Д. А., Р. М. и А. А., независимо от съгласието им; 3/в същият период и на същото място да е извършила престъпление по чл. 155, ал. 5, т. 1, пр. 2 и т. 3 вр. с ал. 3 вр. ал. 2, пр. 1 и пр. 2 от НК, а именно - в изпълнение на решение на ОПГ, с ръководител подс. П. и участници подсъдимите Т. и М., а от 01.09.2012 г. и подс. А., е предоставяла систематически помещение, находящо се в бар /име/– [населено място], на различни лица за полови сношения и за блудствени действия, като деянието е извършено по отношение на три лица - Д.А., Р.М. и А.А. и с користна цел - получаване на парична облага.

- подс. А., за невиновен в това: 1/ в периода 01.09.2012 г. до 31.01.2013 г. в [населено място] е извършил престъпление по чл.321, ал.3 предл. 2, т. 2 вр. с ал. 2 от НК, а именно да е участвал в ОПГ с ръководител подс.П. и участници подсъдимите Т., М. и Л., с цел да вършат съгласувано в страната престъпления по чл. 155 и чл. 159а - чл. 159г от НК, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години, като групата е създадена с користна цел - постигане на печалба чрез предлаганите от жертвите на трафик сексуални услуги; 2/в същият период и на същото място да е извършил три престъпления по чл. 159г, пр. 3 вр. с чл. 159а, ал. 1, пр. 4 във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК, а именно, че в съучастие, като съизвършител с другите подсъдими, в изпълнение на решение на ОПГ, състояща се от подсъдимите П. като ръководител и Т., М. и Л., като участници, приел с цел да бъдат използвани за развратни действия (проституция и други форми на сексуална експлоатация) три отделни лица - Д. А., Р. М. и А. А., независимо от съгласието им; 3/ в същият период и на същото място да е извършил престъпление по чл. 155, ал. 5, т. 1, пр. 2 и т. 3 вр. с ал. 3 вр. ал. 2, пр. 1 и пр. 2 от НК, а именно - в изпълнение на решение на ОПГ, с ръководител подс.П. и участници подсъдимите Т., М. и Л., е предоставял систематически помещение, намиращо се в бар /име/ - [населено място], на различни лица за полови сношения и за блудствени действия, като деянието е извършено с користна цел - получаване на парична облага и по отношение на три лица - Д.А., Р.М. и А.А..

По подаден въззивен протест срещу оправдателната присъда, с изключение обвинението срещу подс. Т. по чл. 159г, пр. 1 и пр. 3 във връзка с чл. 159в, пр. 1 вр. с чл. 20, ал. 2 от НК от НК, касателно лицето Р. М. (пункт 4 от обвинението му по обв. акт – бел. ВКС), в която част прокурорът е изразил съгласие с оправдаването на подс.Т., е било образувано в.н.о.х.д. № 292/ 2017 г. по описа на АпСНС (закрит).

С постановено на 20.04.2018 г. решение, въззивният съд потвърдил първоинстанционната присъда.

По касационен протест срещу потвърдителното въззивно решение Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, с решение № 173/11.10.2018 г. по н.д. № 576/2018 г., след като констатирал съществени процесуални нарушения, изразяващи се в липсата на мотиви, съществено ограничаваща процесуалните права на страните и нарушения в оценъчната дейност отменил въззивното решение и върнал делото за ново разглеждане от друг състав на въззивният съд със задължителни указания.

При второто разглеждане, с присъда № 460000/10.04.2024 г. постановена по в.н.о.х.д. №443/20182 г., АпСНС (закрит) отменил първоинстанционната присъда в частта, с която подсъдимите били оправдани да са извършили престъпление по чл. 321 от НК, като ги признал за виновни – в това, че в периода 01.01. 2012 г. до 31.01.2013 г., в [населено място] подс. П. ръководил, а подсъдимите Т., М., Л. и от 1.09.2012 г. подс.А., участвали в организирана престъпна група - трайно структурирано сдружение на повече от три лица, с цел да вършат съгласувано в страна престъпления по чл. 155 и по чл. 159а - чл. 159 г от НК, за които е предвидено наказание повече от три години, като групата е създадена с користна цел - постигане на печалба чрез предлаганите от жертвите на трафик сексуални услуги срещу заплащане, поради което - 1/на основание чл. 321, ал. 3 пр. 2, т. 1 вр. с ал. 1 и вр. с чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК подс. П. бил осъден на наказание лишаване от свобода в размер на три години, изпълнението на което на основание чл. 66 от НК било отложено с изпитателен срок от четири години; 2/на основание чл. 321, ал. 3 пр. 2, т. 2 вр. с ал. 2 и вр. с чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК, останалите подсъдими били осъдени както следва - подс. Т. на лишаване от свобода в размер на 2 (две) години, изпълнението на което на основание чл. 66 от НК било отложено с изпитателен срок от три години, подс. М. - на лишаване от свобода в размер на 1(една) година, изпълнението на което на основание чл. 66 от НК било отложено с изпитателен срок от три години, подс. Л. - на лишаване от свобода в размер на 2 (две) години, изпълнението на което на основание чл. 66 от НК било отложено с изпитателен срок от три години и подс. А. - на лишаване от свобода в размер на 8 (осем) месеца, изпълнението на което на основание чл. 66 от НК също било отложено с изпитателен срок от три години, за петимата подсъдими, считано от влизане на присъдата в сила. В останалата ѝ част оправдателната присъда на първоинстанционния съд била потвърдена, като въззивният съд се произнесъл по въпроса с направените пред въззивната инстанция разноски, като ги възложил в тежест на подсъдимите.

Само по жалби на подсъдимите, с изключение на подс.М., който не е обжалвал присъдата, във Върховния касационен съд било образувано к.н.д. № 332/2025 г., по което с решение № 355 от 15.07.2025 г. състав на III н.о. на ВКС отменил изцяло въззивната присъда поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, от категорията на абсолютните такива - незаконен състав, поради неговата предубеденост и пристрастност, както и липса на мотиви - касационно основание по чл. 348, ал. 3, т. 3 и т. 2 вр. с ал. 1, т. 2 от НПК и върнал делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд от стадия на съдебното заседание.

С атакуваното сега въззивно решение № 2 от 06.01.2026 г., постановено по образуваното в.н.о.х.д. № 902 по описа на Апелативен съд София за 2025 г. , първоинстанционната оправдателна присъда била изцяло потвърдена.

Проследената процесуалната хронология онагледява недопустимостта на обективизираното във финалната част на протеста – на стр. 29, обобщено искане за

отмяна на въззивното решение и произнасяне от ВКС по същество - „като признаете подсъдимите за виновни по повдигнатите им обвинения и постановите наказания в условията на чл. 66 от НК“. Ако констатацията за предубеден и поради това незаконен състав делегитимира законността на произнасянето изцяло и в този смисъл липсата на нарочна жалба и от подс. М. срещу осъждането му за престъплението по чл. 321 от НПК не съставлява процесуална пречка за цялостната отмяна в осъдителната част, не така стои въпросът с отсъствието на протест срещу потвърдителната част на отменената въззивна присъда, обективиращ ясно изразената позиция за съгласие от страна на прокуратурата с направената от съда преценка относно това, че оправдаването на петимата подсъдими по останалите им обвинения е правилно и законосъобразно. Същото се отнася и до изрично посоченото в първия въззивен протест становище на прокурора за неатакуване оправдаването на подс. Т. по обвинението му по пункт 4, касателно св. Р.М.. В случая, съвършено вярно контролираният въззивен съд е разчел указанията на предходния състав на ВКС и е ограничил въззивната си проверка в съответствие с повелята на изричната забрана, следваща от принципа „*Reformatio in reius*“. Съответно и за допустимо настоящият трети състав на ВКС намира искането в протеста, относимо само до претенцията, касателна обвинението за престъплението по чл. 321 от НК.

3. Очертаното по - горе процесуално развитие на делото, съдържанието на протеста, разкриващ белезите на въззивен такъв, принципният обхват на касационния контрол, очертан в чл. 347, ал. 1 от НПК и предвидената в чл. 354, ал. 5 от НПК възможност налагат да се направи и следното уточнение относно процедурата, по която същият следва да бъде проведен.

Не е спорно, че когато, както е в настоящия случай, хипотезата на чл. 354, ал. 5, изр. второ от НПК е налице, съдебният състав на ВКС по начало не е лишен от възможността да действа като касационна инстанция, провеждайки типично касационно производство по правилата на глава Двадесет и трета от НПК, действайки само като съд по правото. Посочената норма, както е известно, дава възможност на ВКС да „има и правомощията на въззивната инстанция“, тоест без да губи основните си правомощия на касационна такава. В случай, че при третото касационно разглеждане съставът на ВКС констатира пороци в дейността на въззивната инстанция, които принципно биха обусловили необходимостта от връщане на делото за ново разглеждане, предвид въведеното в съобразно предвиденото в чл. 354, ал. 5, пр. второ от НПК ограничение, не би могъл да върне делото, а е задължен сам да ги отстрани, встъпвайки в правомощията на въззивна инстанция за цялостна проверка, включително и по обосноваването на проверявания съдебен акт .

За да прецени коя от двете възможности да възприеме, третият касационен състав следва да осъществи на първо място проверката дали извършената от контролирания съд доказателствено - аналитичната дейност е съответна на предвидените в НПК изисквания. Тоест дали е обезпечено разкриването на обективната истина чрез пълноценно изпълнение на задължението по чл. 13 от НПК и дали доказателствената съвкупност е оценена процесуално издържано.

От съдържателния прочит на протеста не следва извод, че фактичката обстановка по делото е останала неизяснена. Нещо повече. Всички страни, участвали в заседанието пред въззивния съд на 27.10.2025 г. са изразили положително становище за изясненост на относимата фактология. Никоя от тях, включително и държавното обвинение, не е направило искане за събиране на други доказателства преди приключване на съдебното следствие. Прокурорът е изразил единствено мнение за възможно провеждане на очна ставка, изрично отбелязвайки,

че не прави искане, а само насочва вниманието на съда, предоставяйки му изцяло преценката за необходимостта от провеждането на процесуално следственото действие по чл. 143 от НПК. Отделно от това и двата предходни касационни състава не са констатирали дефицит на доказателства, като в решенията, с които делото е върнато за ново разглеждане са били дадени указания за анализ, обсъждане и оценка на наличния, събран по делото доказателствен материал. Следователно, претенции към касационната инстанция в контекста на необходимост от събиране на нови доказателства, което да обуславя провеждане на съдебно следствие, не са отправени, а заявеното в протеста нарушение на принципа по чл. 13 от НПК може да се оцени единствено като декларативно.

От друга страна, както вече се отбеляза по - горе, ВКС не встъпва автоматично в позицията на въззивна инстанция и съответно не разполага с изначална възможност, нито е задължен, да извърши служебна проверка на атакувания акт. Тоест, за да прецени дали да използва предвидената в чл. 354, ал. 5, пр. второ от НПК възможност третият касационен състав следва да провери дали са основателни оплакванията за неизвършена аналитична дейност по правилата залегнали в НПК, но съобразно посочените в протеста конкретни недостатъци. Както е посочено в Р № 176 от 22.08.2017 г. по н. д. № 302/2017 г., на ВКС, П н.о.: „ Нормалното развитие на съдебното производство и при трето поред касационно разглеждане изисква преди всичко да се осъществи проверка за наличие на касационни основания за отмяна или изменение на проверявания съдебен акт...“. След като разликата при третото касационно разглеждане е само в предоставените на касационния състав правомощия, то и няма никакво основание да се счете, че за сезиращата страна е отпаднало задължението да съобрази протеста си с изискванията на чл. 351, ал. 1 от НПК, включително да посочи подкрепящите твърдението за опорочена процесуална дейност данни.

В контекста на направените уточнения и предвид възприетия от прокурора подход за аргументиране на оплакванията сведен до солидаризиране със съображенията на втория въззивен състав по оценката на доказателствата и настояването настоящият касационен състав да я сподели, но в същото време без да се сочат конкретни данни относно нарушенията в оценъчната дейност на въззивния съд и проявленията им или иначе казано - на каква основа се твърди, че събирането и проверката на доказателствата, съответно тяхната оценка не е направена по правилата на НПК и следва да бъде преосмислена, то и възможностите на настоящия състав на ВКС да осъществи предварителната си преценка дали да встъпи като въззивен такъв са силно ограничени. На практика с така изготвения протест, прокурорът поставя касационния състав в положението, за да прецени коя от предвидените в чл. 354, ал. 5 от НПК възможности да възприеме, по свой почин да извърши цялостна (служебна) проверка на извършената доказателствено аналитична дейност на въззивния съд.

С оглед на това, настоящият състав на ВКС би могъл само да посочи, че от внимателното обследване на материалите по делото и направения критичен прочит на контролирания съдебен акт, не се установиха пропуски или недостатъци в осъществената от контролираната съдебна инстанция доказателствена и аналитична дейност, които да налагат делото да бъде разгледано по реда на чл. 354, ал. 5, изр. второ от НПК.

Предвид изложеното може да се обобщи, че в случая ВКС не намира основания да встъпи в правомощията на въззивната инстанция, тоест поисканата проверка следва реда на редовния инстанционен контрол, предопределен в обхвата си от степента на изпълнение на предвидените в чл. 351 ал. 1 от НПК задължения в иницириания настоящото производство касационен протест.

I. По възражението за допуснато нарушение на процесуалния закон, въведено с оплакването за постановено в нарушение на чл. 14 от НПК въззивно решение - касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК.

Протестът, както отбеляза и участващият прокурор от ВКС, не съдържа посочване на ясно открити данни, подкрепящи декларираното оплакване за незаконосъобразна оценъчна дейност на контролирания въззивен състав, която да е опорочила формирането на вътрешното му убеждение относно значимите, включени в предмета на доказване обстоятелства. Не е посочено например спрямо кои гласни или писмени доказателства и/или доказателствени средства извършената аналитична дейност е незаконосъобразна и в какво се състои порокът, вследствие на какви отклонения от правилата в НПК е допуснат, а както се отбеляза предлага единствено друг доказателствен прочит, при това не собствен, а изцяло заимстван от извършения такъв от втория въззивен състав.

Ето защо настоящият касационен състав намира, че следва да приложи същият подход ползван за идентифициране на касационните основания и за разчитане на подкрепящите данни, извеждайки ги от словесно отразените в протеста съображения.

I.1. Твърдението, че показанията на трите основни свидетелки А., М. и А., депозираны през съдия на досъдебното производство са по - пълни и по - близо по време към събитията, за които се отнасят и именно тях е следвало да възприеме решаващият съд, позволява да се възприеме като оплакване за неподложени на внимателно обсъждане доказателства. Така разчетено, същото е неоснователно.

Контролираният състав много подробно се е спрял на съпоставителното обсъждане на показанията, депозираны от свидетелите Д.А., Р.М. и А.А., които са с ключово значение за делото. Задълбочено и с проявени професионални умения е анализирано всяко едно от множеството им показания, като противоречията в изнесените в тях данни не са игнорирани. Напротив, внимателно са обсъдени като обстойно и убедително съдът се е аргументирал кои от несъмнено много съществените за делото показания приема за достоверни. Не се откриват каквито и да е пороци в оценката им - не се касае за изопачаване на съдържанието им, нито до изолираното им съобразяване или за фрагментарно изведени отделни техни части, каквито недостатъци не се е и твърди в протеста да са допуснати. Несъгласието с резултата от извършения анализ, което впрочем е основната линия следвана в протеста, не би могло по никакъв начин да постигне целената касационна намеса, защото би съставлявало грубо противоречие с принципното положение, че при формиране на вътрешното си убеждение решаващият съд е суверенен в преценката си и когато, както е в случая, изводите му са плод на законосъобразно осъществена аналитична дейност, е недопустимо да бъдат подменяни.

I.2. Идентично е положението с изброените в протеста на стр. 16 и стр. 17 гласни източници. Без да е необходимо да се навлиза в детайли на съдържанието им, доколкото в самия протест се сочи, че то касае факта, че в бар /име/ имало джакузи, ясно е, че в аспекта на съставомерните признаци по чл. 321 от НК и в светлината на неоспореното оправдаване на подсъдимите по обвиненията им за осъществената вторична дейност – по чл. 155 и чл. 159а- чл. 159г от НК, посоченото обстоятелство не е със значението, което очевидно се цели да се внуши с изтъкването му - като предполагащо осъществяването на платени сексуални контакти. Излишно е да се напомнят предвидените в наказателния процес базови принципни положения посочени в чл. 13, ал. 2, чл. 104 – чл. 106 от НПК и особено чл. 303, ал. 1 от НПК, категорично изключващ като източник на доказателства предположенията, в т.ч субективни усещания или внушения. Респективно по

никакъв начин не би могло да се сподели оплакването в протеста, че посочените източници са незаконосъобразно оценени от контролираната инстанция.

I.3. Същото се отнася и до изброените на стр.19 - стр.20 от протеста показания на свидетели, включително и на трите ключови свидетелки. Една част от тях - посочените в предпоследния абзац на стр. 19 - касаят отново твърдението за установено „специално помещение в бара, наречено /име/, а друга част - посочени в последния абзац на стр.19 - касаят твърдението за „сексуалните услуги, които били предоставяни в хотелските стаи“. Встрани от факта, че и този абзац е буквален препис на мотивите към присъдата на втория въззивен състав, който съдебен акт е бил предмет на касационна проверка установила несъответствието му с изискванията на чл. 339, ал. 3 от НПК, но с оглед избрания от прокурора подход за мотивиране на протеста и доколкото се иска изброените гласни доказателствени средства да бъдат възприети като установяващи конкретни фактически положения, то и в аспекта на така заявено оплакване, разчетено като възражение за неочененото им действително съдържание, настоящият състав на ВКС може да посочи единствено, че това оплакване е изцяло несъстоятелно. То преди всичко касае източници, които по начало са недопустими за обсъждане, понеже в първата си част (стр.19) изброените показания, както е посочено в самия протест, са снети на досъдебното производство, като изобщо не се твърди да са били приобщени чрез предвидения в чл. 281 от НПК процесуален ред, а във втората си част – се визират четирима свидетели, за които се сочи, че са „разпитани в хода на съдебното следствие пред въззивната инстанция“ (кас. протест, стр. 20, абз. първи). Макар и да не е уточнено, за коя въззивна инстанция се отнася, прегледът на материалите по делото категорично сочи, че става въпрос за съдебното следствие пред втория въззивен състав. В проведеното от контролирания въззивен състав едно заседание - на 27.10.2025 г., (л. 33 - л.36, в.н.о.х.д. № 902/2025 г.) действително е било проведено съдебно следствие, в което гласни доказателства са събрани само чрез депозиране от подс. П. обяснения и е приобщено заключението на изготвената допълнителна съдебно техническо - компютърна експертиза, след като преди това, в изпълнение на принципа по чл.18 от НПК е надлежно възложена от контролирания състав и са изслушани вещите лица.

I.4. Относно съображенията, касателни ВДС, изготвени по друго производство (стр. 20 от протеста) е достатъчно само да се напомни резултата от второто касационно производство, предпоставен в заключението си от констатацията за предубеденост и тук за незаконност на съдебния състав по в.н.о.х.д. № 443/2018 г., включително и на това основание.

I.5. Същото се отнася до показанията на св. Р. Д., за които предходният състав на ВКС вече е взел отношение, а въвеждането им отново е единствено и само поради дословния препис на въззивните мотиви на втория въззивен състав, без изобщо да е отчетена извършената касационна проверка и съдържанието на нормата на чл. 355, ал. 1, т. 3 от НПК. Показанията са били предмет на обсъждане от предходния касационен състав от гледна точка спазване процесуалните правила за тяхното обследване, анализ и оценка, поради което и попадат в обсега на предвидената в чл. 355 от НПК хипотеза на задължителност на дадени от ВКС указания.

I.6. Относно ползваните ВДС, изготвени след прилагане на СРС, възраженията във връзка с тяхната годност са били предмет на обсъждане и съответно с ясни и изчерпателни мотиви е отговорено в двете предходни касационни решения, което освобождава настоящия съдебен състав от задължението да ги обсъжда отново, понеже освен други би било и в противоречие с чл. 355, ал. 1 от НПК. Дадените от първият касационен състав указания във

връзка с процесуалната годност на доказателствените средства са безусловно задължителни както за долустоящата инстанция, така и за настоящия касационен състав (Р № 471 от 26.01.2016 г. на ВКС по н. д. № 1415/2015 г., I н. о., Р № 141/12.05.2015 г. по н.д № 1476/ 2014 г. на ВКС, III н.о.). Що се отнася до оценката на приетите за годни източници на доказателствена информация, а именно ВДС изготвени след прилагани СРС по отношение на подс. Т., то същата е извършена в дължимия съпоставителен порядък с другите годни и допустими за оценка доказателства и при стриктно съблюдаване на ограничението по чл. 177, ал. 1 от НПК, на което законосъобразно се е позовал въззивния съд, констатирайки основанията за приложимостта му. Съображенията на стр. 31 – стр. 36 от въззивното решение, посветени на обстоен анализ на извлечените от ВДС данни са основани на внимателен прочит на действителното съдържание на значителния по обем материал и на адекватната им оценка. Съществено място е отделено във въззивното решение и на значението на направените от експертите в изготвената допълнителна съдебно - техническа компютърна експертиза заключения. Обсъдено е с дължимото отчитане ролята на посочения доказателствен способ и съответно значението на експертното заключение, което както е известно не е източник на доказателства, нито ги замества, а само подпомага съда при изясняване на значими от предмета на доказване факти и обстоятелства. В този смисъл напълно вярно е подходил апелативният съд при оценка значението на така изготвеното заключение на посочената експертиза, която както се отбелязва вече, преди това надлежно е въвел в ползваната от него съвкупност.

Съображенията, заемащи стр. 20 – стр. 28 от протеста, подобно на тези от останалата му част, съставляват буквален препис на мотивите към отменения акт на втория въззивен състав, но няма как да не бъде отбелязана констатацията на касационния състав относно съдържанието на използваните в протеста изрази като: „Във връзка с изясняване на въпроса дали е съществувало това помещение, наречено /име/..., въззивният съд изиска от пресцентъра на МВР филм (кадри) заснети от момента на провеждане на полицейската операция. АС приема, че дейността на петимата подсъдими....“ (вж. стр. 17 - стр. 18, протест - стр. 23, мотиви, л. 2586, т. VII, в.н.о.х.д. № 443/2018 г.).

„ Горните факти и обстоятелства.... АС приема за установено от показанията, дадени на ДП, а именно.....“ (вж. стр. 19, протеста - стр. 25, л. 2588, в.н.о.х.д. № 443/2018 г.).

„Неоснователно е твърдението на защитата, за това, че свидетели като Р. К., Д. Д. и С. не следва да бъдат ценени поради обстоятелството, че са полицаи.... „ и заключението, че „ съдът не само ги допуска, но и ги кредитира „ (вж. стр. 20, протест - стр. 26, мотиви, л. 2589, в.н.о.х.д. № 443/2018 г.).

„Поставя се въпросът доколко и кои от изготвените ВДС биха могли да бъдат ползвани като годно доказателствено средство в настоящия съдебен процес. В тази насока, съдът по отношение на приложението на закона съобрази отменителното решение на ВКС по наказателно дело 576/2018г на 2 отделение“ (вж. стр. 22, протест - стр. 28, мотиви, л. 2591, в.н.о.х.д. № 443/2018 г.).

„ Ето защо настоящата съдебна инстанция приема за доказано, че групата ръководена от подс. П. е започнала да действа от 01.01.2012г. до задържането им при провеждането на полицейската операция 31.01.2013 г (вж. стр. 25, абз. 3, протест - стр. 32, мотиви, л. 2595, в.н.о.х.д. № 443/2018 г.).

„Съдът предяви в с.з. ...“; вж. стр. 26, протест и „В съдебното заседание подсъдимият Т. пожела да даде обяснение, в които той отрече написаното в протокола за претърсване....., стр. 27, протест - стр. 33 и стр. 34, последен абзац, мотиви, л. 2596-2597, в.н.о.х.д. № 443/2018 г.).

„В хода на проведеното съдебно следствие пред въззивната инстанция подсъдимият не отрече, че подписите са негови,но твърдеше,че той е извършил всичко това изявлението под натиск. АС във връзка с това изявление приема, че същото е една защитна позиция, която се поддържа за първи път в обяснения на подсъдимия и това е рутинна позиция, обикновено се изразява пред съда, което е право на подсъдимия, но съдът не приема, че тези твърдения са обективни“ (вж.стр. 27, протест - стр.34, мотиви, л.2597, в.н.о.х.д. № 443/2018г.)

Нещо повече. На стр.16, втори абзац в протеста при буквалният препис на мотивите на въззивната присъда на втория въззивен състав (стр. 21, първи абзац и л. 3584, т. VII от в.н.о.х.д. № 443/2018 г.) се съдържа твърдение, че изводът на САС е „неправилен и необоснован“ и „противоречи на доказателствения анализ, извършен от СНС по отношение на това обвинение“. В аспекта на изцяло оправдателната присъда на СНС и изцяло потвърдителното въззивно решение, което е предметът на настоящия касационен контрол и което би следвало да е обектът на критика в подадения касационен протест, това твърдение е меко казано неясно дори от логическа гледна точка.

Излишно е да се напомня процесуалната разлика в позицията на държавното обвинение и останалите страни в наказателния процес от една страна и ролята на съда от друга, но възпроизведените цитати са показателни за проявеното формално отношение при изготвяне на протеста, обективирал недопустимото им смесване, като няма никакво значение, че прокурорът е намерил съвпадение в изразената от обвинението позиция и втория въззивен състав. Цитатите са достатъчни, за да илюстрират напълно неприемливият подход ползван при изготвяне на протеста, попълнен изцяло с формулирани от името на съдебна инстанция мотиви, буквално пренесени (вероятно с ползване на метода copy-paste), вместо да се положат минимални усилия за съставяне на собствени аргументи.

Следва да се подчертае, че предмет на настоящия касационен контрол е единствено и само въззивното решение на третия въззивен състав, на което в протеста е отделено само едно, относимо към тях изречение, в края на стр. 28, визиращо даденото от подс.П. обяснение, което действително е предоставено пред последния въззивен състав в проведеното пред него въззивно следствие. Конкретни пороци в оценката на посоченото гласно доказателствено средство, събрано от контролираната въззивна инстанция не са посочени, вместо което е заявено, че същите са „зле скалпена и недостоверна защитна теза“, без каквато и да е аргументация за декларираното от прокурора мнение.

Предвид изложеното и доколкото от оскъдните оплаквания други конкретни данни за процесуални пороци, които да ангажират ВКС със задължение за тяхната проверка и отговор не се откриват, то и може да се обобщи, че в рамките на редовния инстанционен контрол, касационният състав не установи каквато и да е основателност на твърденията в протеста, че въззивното решение е постановено в нарушение на процесуалния закон. Точно обратното. Контролираният въззивен състав е съобразил изцяло процесуалните изисквания, като не е пропуснал да обсъди в оценъчната си дейност което и да е от събраните доказателства, анализирал ги е задълбочено и внимателно, без да е допуснал изопачаване съдържанието на гласните източници. При надлежно констатирано противоречие ясно и убедително е мотивирал доводите си за това кои се възприемат за достоверни и по какви съображения. Приложил е вярно и правилата на формалната логика, като е извел поради това изводи, които отговарят на изискването - да са направени след всеобхватно и законосъобразно доказателствено обсъждане и оценяване. Ето защо и заявеното в протеста недоволство от въззивното решение,

като постановено в нарушение на процесуалните правила, е напълно неоснователно.

II. Неоснователно е и оплакването за материална незаконосъобразност на контролирания съдебен акт.

В протеста и това оплакване е релевирано без конкретни съображения, само като последица от заявената като неправилна доказателствено - аналитична дейност на въззивната инстанция, в резултат на която подсъдимите неправилно били оправдани. ВКС може само да посочи, че при вярно изяснена фактическа обстановка, направеният от проверявания съд правен извод е в съответствие с материалния закон. Иначе казано, като е приел, че при установените фактически положения поведението на подсъдимите не осъществява съставомерно деяние по възведеното им обвинение по чл. 321, ал. 2, т. 1 от НК за подс. П. и по чл. 321, ал. 2, т. 2 от НК за другите четирима подсъдими, САС не е допуснал материална незаконосъобразност, респективно не е реализирал предвиденото в чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК касационно основание.

Ето защо претендираното наличие на заявените две касационни основания е лишено от основание, а подадения, но неподдържан касационен протест е неоснователен и следва да бъде оставен без уважение.

Така мотивиран и на основание чл. 354, ал.1, т.1 НПК, Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 2 от 06.01.2026 г. на Апелативен съд София, постановено по в.н.о.х.д. № 902/2025 г.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.